

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.8/2021/14.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. május 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A szolgálati feladat alóli kibúvás vétsége és más bűncselekmény miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa 2021. január 21. napján kihirdetett Kb.I.3/2019/21. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétségének vádja alól felmenti.

A vádlott függelemsértő katonai bűncselekményét a Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálati tekintély megsértése büntetnének minősíti.

A büntetés halmazati jellegére történő utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet felmentő rendelkezése ellen az ügyészség a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül fellebbezést terjeszthet elő.

I n d o k o l á s:

[1] A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. január 21. napján kihirdetett Kb.I.3/2019/21. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző, szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében, valamint a Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző szolgálati tekintély megsértésének vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 200 napi tétel, napi tételenként 1.200.- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés havi részletekben történő megfizetéséről. A pénzbüntetés meg nem fizetésének esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Az elsőfokú katonai tanács határozott továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről.

[2] Az elsőfokú tárgyaláson jelen volt katonai ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[3] A vádlott és védője a tárgyaláson mindkét bűncselekmény vonatkozásában bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában kifejtette, hogy fontos szolgálati feladatnak csak az adott szerv jogszabály szerinti tevékenységének folyamatos és zavartalan ellátásához fűződő olyan feladat tekinthető, amelynek a nem teljesítése hátrányos befolyással lenne a közrendre, az állampolgárok biztonságára és emiatt a rendőrség jogszabályban meghatározott feladatainak ellátása veszélybe kerülne. A vádlott által elmulasztott személyi állomány teljesítményértékelésének aktuális kérdései tárgyában tartott továbbképzés, mint adminisztratív, munkaügyi jellegű kérdést érintő tárgykör, nem tartozik ebbe a körbe. Minderre tekintettel a tényállásból mellőzendőnek tartotta az előírt képzésen való részvétel „fontos szolgálati feladatként” történő minősítését. A védő e körben megjegyezte, hogy a nyomozati iratok közül a 263. naplósám alatti irat tanúsága szerint a vádirat szerinti továbbképzésen részvétel az alosztályvezetők számára nem volt kötelező, valamint, hogy védence gondatlanságból, munkahelyi leterheltsége miatt, egyéb fontos szolgálati feladatai ellátása mellett nem tanúsította a tőle elvárható körültekintést.

[5] A II. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete részben megalapozatlan, mert az hiányos, továbbá ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. A tényállást kiegészítendőnek tartotta azzal, hogy a vádlott a parancsnoki kivizsgálási jelentést elkészítette. Az abban foglalt javaslatot sértett a vádlott szóbeli tájékoztatása alapján megismerte, de a jelentés elolvasására a vádlott kifejezett kérése ellenére sem volt hajlandó, majd a vádlottat arra utasította, hogy a kivizsgálást akként folytassa le, hogy az általa meghatározottakra tegyen javaslatot. Fentiek miatt alakult ki a vádlott és sértett között vita, amely mindkét fél részéről emelt hangvételű volt. sértett a vádlott „most büszke vagy magadra?” kérdésére válaszul azt válaszolta, hogy „nem, miért, te büszke vagy magadra?”. A tényállásból kérte mellőzni, hogy a vádlott „több katona előtt is jól hallható módon” tette a vád tárgyát képező kijelentést. Álláspontja szerint a büntetőeljárásban tett tanúvallomások alapján az sem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy pontosan mi hangzott el a vita során, mivel egymással egybehangzó tanúvallomás nincs. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 35. pontja tévesen rögzíti védence ténybeli beismerését. Indítványozta annak megvizsgálását, hogy a vádlott részéről elhangzott kijelentés valóban sértette-e az előjáró tekintélyét. Álláspontja szerint a honvédségi viszonyokban lehet, hogy

függelmezsértő az a kijelentés, amely a rendőrségi viszonyokban még nem az. Hivatkozott a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 103. § (2) bekezdésére, miszerint védencének jogszabályi kötelessége volt, hogy felhívja az előjárója figyelmét arra, hogy az részére jogellenes parancsot ad. Kifejtette, hogy az ügyészség súlyosabb minősítésre vonatkozó jogi okfejtését azért tartja tévesnek, mert nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vád tárgyát képező kijelentést többen hallották volna, sem tanú⁹, sem tanú⁸ nem voltak az elhangzott kijelentésnek fűltanúi.

[6] Fentiekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, védencét az ellene emelt vádak mindegyike alól – bűncselekmény hiánya miatt - mentse fel.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.544/2019/7. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte. A tényállás pontosítását indítványozta a személyi rész tekintetében, mely szerint a vádlott havi átlag nettó illetménye 391.000.- Ft. A történeti tényállás II. részét pedig azzal kérte pontosítani, hogy a vádlott és előjárója szóváltásának fűltanúi voltak az előjáró állományához tartozó tanú¹⁰, tanú⁹, és tanú⁸. A főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács részben anyagi jogszabályt sértően döntött, amikor a vádlott bűnösségét a vádmódosítással érintett, a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétségében megállapította, mivel az csak szándékos elkövetés esetén büntetendő, gondatlan elkövetésnél legfeljebb fegyelemsértésként értékelendő. E körben kifejtette, hogy hibásnak tartja az ítélet [41] bekezdésében a vádlott elkövetéskori tudattartamára vont következtetést, miszerint azt az elsőfokú katonai tanács eshetőlegesen szándékúnak értékelte. Álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács tévesen minősítette a vádlott függelmezsértő bűncselekményét, mivel az eljárás irataiból kitűnik, hogy a vádlott a bűncselekmény alapját képező kijelentését több katona jogállású alárendelt előtt tette, ezért cselekménye a Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálati tekintély megsértése büntettének minősül.

[8] Mindezekre tekintettel az elsőfokú katonai tanács ítéletének megváltoztatását indítványozta - a tényállás pontosítása mellett – akként, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottat a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vádja alól mentse fel, a vádlott függelmezsértő bűncselekményét minősítse a Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő szolgálati tekintély megsértése büntettének, és az ítélet rendelkező részéből a büntetés halmazati jellegére történő utalást mellőzze. Egyebekben az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján történő helyben hagyására tett indítványt.

[9] A vádlott a másodfokú katonai tanácshoz 2021. május 3. napján benyújtott észrevételében előadta, hogy az ügyészség Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálati feladat alóli kibúvás vétségének vádja alóli felmentésre irányuló indítványával egyetért. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves értékelését követően minősítette

az éves teljesítményértékeléshez kapcsolódó továbbképzésen részvételt fontos szolgálati feladatként. Ezt azzal indokolta, hogy a egyéb érdekelt² Parancsnoka a képzésen történő részvételt az alosztályvezetők részére nem tette kötelezővé, az osztályvezető pedig hatáskörét túllépve tette kötelezővé azt az alosztályvezetői szinten. Hivatkozott e körben arra, hogy határidőre, kielégítően elkészítette a hozzá tartozó állomány teljesítmény értékelését. A szolgálati tekintély megsértése vétsége vonatkozásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy pontosan mi hangzott el az előjárója és közötté és azt sem tisztázta, hogy a részéről elhangzott kijelentés alkalmas-e a szolgálati tekintély megsértésére. Kifejtette azt is, hogy az ítéleti tényállásban rögzítettekkel szemben nem tett ténybeli beismerést az általa tett kijelentéssel kapcsolatban, következésképpen azt állította, hogy nem emlékszik arra, hogy pontosan mit mondott. Megjegyezte, hogy az esetleges viták a szolgálati tevékenység velejárói, így a társadalomra veszélyesség hiányzik a bűncselekmény fogalmi elemei közül. Összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács mindkét bűncselekmény vonatkozásában mentse fel az ellene emelt vád alól.

[10] A vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen a terhelt korábbi védője által bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. Az írásbeli fellebbezésében foglaltak fenntartásával a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a vádlottat mentse fel a terhére megállapított bűncselekmények vádjá alól.

[11] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményeket.

[12] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált.

[13] A vádlott és a védő felmentés érdekében előterjesztett fellebbezése részben alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács perrendszerű eljárásában a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat önmagukban és egymással összevetve is vizsgálta, értékelte. Ennek alapján a tényállást alapvetően helyesen állapította meg. A vádlott az eljárás során érdemi védekezést terjesztett elő. Ennek lényege az volt az I. vádpont vonatkozásában, hogy a vizsgált év végi és év eleji időszakban olyan mértékű szakmai leterheltség alatt álltak, hogy egyszerűen elfeledkezett a képzésen történő megjelenési kötelezettségről. A II. vádpont vonatkozásában pedig előadta, hogy végrehajtotta a parancsoki kivizsgálást, elkészítette a parancsnoki kivizsgáló jelentést, amit a szolgálat végén át is adott sértettnek. Nem vitatta, hogy a kárfelvételi jegyzőkönyvet nem készítette el, azonban érvelése szerint sértett ennek elkészítésére vonatkozó utasítása jogszabálysértő volt, hiszen a vádlott felelőssége volt annak az eldöntése, hogy a parancsnoki kivizsgálásról szóló jelentés végén milyen javaslatot tesz. Az elsőfokú katonai tanács a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárásban a vádlott

védekezésének ellenőrzésére nagy számú olyan tanút hallgatott meg, akik ismeretekkel bírtak a vád tárgyává tett cselekményekről. Így kihallgatta tanú1-t, sértettet, tanú6-t, tanú11-t, tanú2-t, tanú3-t, tanú4-t, tanú5-t, tanú6-t, tanú7-t, tanú8-t, tanú9-t, tanú10-t. Okirati bizonyítékként vette figyelembe a vádlott szolgálattervezését, a képzésen résztvevők jelenléti íveit, a tanúként meghallgatott személyek jelentéseit, az eligazító-beszámoltató füzet tartalmát, a vádlott munkaköri leírását, a egyéb érdekelt³ szolgálati igazolványának elvesztésével kapcsolatos iratokat és a vádlott által az eljárás során benyújtott iratokat. Bizonyítékértékelő tevékenységéről az ítélet 3. oldal [8]. bekezdésétől a 6. oldal [35] bekezdéséig adott számot, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival.

[15] Az elsőfokú katonai tanács a mérlegelési tevékenysége eredményeképpen túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg az ítélet [6] bekezdésétől a [7] bekezdéséig, amit a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok alapján pontosítani, illetve kiegészíteni szükséges az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokra is figyelemmel az alábbiak szerint.

[16] A másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítélet 2. oldal [6] bekezdését képező I. tényállási pontból mellőzi, hogy a vádlott fontos szolgálati feladat végrehajtása alól vont ki magát távolmaradással. E megállapítás a jogi indokolásra tartozik, a fontos szolgálati feladatra történő utalás téves. Ezen túlmenően a II. tényállási pontot, azaz az ítélet [7] bekezdés utolsó előtti mondatát kiegészíti azzal, hogy „.....a nyitott ajtók miatt több katona, így a VIII. bevetési osztály állományához tartozó tanú10, tanú9, tanú8, tanú2 és tanú3 előtt is jól hallható módon azt a megjegyzést tette, hogy”

[17] Az elsőfokú katonai tanács által megállapított és az előzőekben írtak szerint kiegészített tényállás már megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálatá alapjául elfogadta.

[18] A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács által az elsőfokú ítélet 2. oldal [6] bekezdésében rögzített I. tényállás a másodfokú katonai tanács általi módosítással megalapozott. Az elsőfokú katonai tanács azonban a megállapított tényállás alapján nem vont le okszerű következtetést a bűnösnek kimondott vádlott elkövetéskori tudattartalmára és azon keresztül a bűnösségére. Az elsőfokú katonai tanács ugyanis az ítélete [41] bekezdésében maga is azt rögzítette, hogy a vádlottnak nem állt szándékában az osztályvezető utasításával, akaratával szembe helyezkedni, tehát a parancs iránti engedetlenség nem állapítható meg. Rögzítette továbbá azt is, hogy a vádlott részben leterheltsége, részben pedig feledékenysége folytán olyan helyzetbe hozta magát, hogy a kapott feladatot nem hajtotta végre, a megjelölt időpontokban az oktatáson nem vett részt. Az elsőfokú katonai tanács ezzel a Btk. 8. §-ban rögzítettek szerinti hanyag gondatlan elkövetést fogalmazta meg, hiszen a vádlott azért nem látta cselekménye lehetséges következményeit, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést a szolgálati leterheltsége és feledékenysége okán mulasztotta el.

[19] A Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szolgálati feladat alóli kibúvás vétsége kizárólag szándékosan követhető el, csak akkor róható az elkövető terhére, ha szándékosan helyezkedik szembe a szolgálatát elrendelő előjáró akaratával, önkényesen mulasztja el a szolgálatát. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a távolmaradással elkövetett szolgálati feladat alóli kibúvás nem róható az elkövető terhére, ha az elkövető elalvása, vagy feledékenység, illetve egyéb hasonló jellegű ok folytán maradt távol a szolgálati feladattól. Az elsőfokú katonai tanács tehát az általa feltárt tények alapján helytelen következtetést vont le és rögzített a [41] bekezdés utolsó mondatában a vádlott elkövetéskori eshetőleges szándéka vonatkozásában, így a másodfokú katonai tanács az erre vonatkozó a megállapítást az ítélet indokolásából mellőzte. Az ítélőtábla katonai tanácsa megjegyzi továbbá, hogy az, hogy mely tevékenység minősül fontos szolgálati feladatnak, mindig konkrét megítélés kérdése. Általánosságban megállapítható, hogy a vezénylés alapján ellátott ór-, ügyeleti és készenléti szolgálatok ilyenek minősülnek, mint ahogy a kiképzés fontos részét képező feladatok – pl. lövészeten való részvétel – szintén ilyenek tekinthetők. Ugyanakkor nem tartoznak ide például: az alaki és sportkiképzéssel kapcsolatos feladatok, az általános jellegű eligazítás, vagy egy munkaértekezlet jellegű megbeszélés. A vádlott számára előírt. a vád tárgyát képező szolgálati feladat - az újonnan bevezetett teljesítményértékeléssel kapcsolatos képzésen való részvétel - nem tekinthető fontos szolgálati feladatnak, a képzésen való részvétel az alakulat rendeltetésszerű működésének ellátásához nem volt szükséges, az arról való távolmaradás legfeljebb a vádlott fegyelmi felelősségét alapozta meg. Mindezekre tekintettel a másodfokú katonai tanács a vádlottat a Btk. 439. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szolgálati feladat alóli kibúvás vétségének vádjá alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján – bűncselekmény hiányában - felmentette.

[20] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a II. tényállási pont tekintetében egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtett álláspontjával. Az elsőfokú katonai tanács ugyanis helyesen következtetett a vádlott bűnösségére az általa megállapított tényállás alapján. A Btk. 447. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálati tekintély megsértésének vétségét az követi el, aki az előjáró tekintélyét más előtt vagy feltűnően durván megsérti. A (2) bekezdés szerinti szolgálati tekintély megsértésének büntetett pedig az követi el, aki a bűncselekményt több katona előtt vagy egyébként nyilvánosan követik el. A bűncselekmény több katona előtt valósul meg, ha a sértetten és az elkövetőn kívül a rendőrség két tagja jelen van. (BH1980.77). A vádlott védője helyesen hivatkozott a szolgálati tekintély megsértése vétségének nyitott törvényi tényállási jellegére, és arra, hogy a vád tárgyát képező kijelentés a becsületsértés bűncselekményének megállapítására nem alkalmas. Ugyanakkor a katonai szervezetekre jellemző sajátos életviszonyok megkövetelik a katonai fegyelem betartását, ami az adott szerv rendeltetésszerű működéséhez elengedhetetlen. Ehhez hozzátartozik a katonai érintkezés szabályainak betartása is. Ebből következően a katonai életviszonyok között a szolgálati tekintély megsértésének megvalósulása a becsületsértőnek minősülő kijelentésekhez viszonyítva alacsonyabb tűréshatárt engednek meg. Ez azt jelenti, hogy a becsületsértés elkövetésével a szolgálati tekintély megsértése bűncselekmény kivétel nélkül megvalósul, ez azonban fordítva nem minden esetben igaz, vagyis a szolgálati tekintély megsértésével nem feltétlenül valósul meg becsületsértés is. Azon védői hivatkozás kapcsán, miszerint a katonai életviszonyok megkövetelik a katonai fegyelmet, de a rendőrség hivatali viszonyai eltérő rendben működnek, az ítélőtábla megjegyzi, hogy mind a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény, mind pedig a rendvédelmi feladatot ellátó

szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény, mind pedig a szolgálati szabályzatok egyértelműen rögzítik a szolgálati érintkezési szabályokat. A jogszabályi követelményekkel szemben nem lehet elfogadni lazább érintkezési szabályokat, egy cselekményt ugyanis nem az adott szervnél kialakult helytelen gyakorlat, hanem a jogszabályok alapján kell megítélni. Az említett jogszabályok behatárolják és egyben kijelölik az alárendelt lehetőségeit, amennyiben jogszabályba ütköző, vagy más okból helytelen parancsot kap előljárójától. Adott esetben a tényállásban rögzített azon vádlotti magatartás is alkalmas a szolgálati tekintély megsértésére, hogy megtagadta a kárfelvételi jegyzőkönyv elkészítését. Cselekménye azért nem minősül parancs iránti engedetlenségnek, mert utóbb elkészítette azt. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a beosztott és az előjáró közötti szóváltás, de önmagában a gúnyos hangnem is alkalmas az előjárói tekintély megsértésére. Adott esetben a tanúk mindegyike kellemetlen helyzetről számolt be, egyikőjük még a folyosóra nyíló az ajtót is becsukta az onnan behallatszó szóváltás miatt, tehát egyértelműen észlelhető volt a feszültség. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállás alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlott által tett kijelentés és hangnem objektíve alkalmas volt az előjáró szolgálati tekintélyének megsértésére.

[21] A szolgálati tekintély megsértése minősített esetének megállapítása vonatkozásában az ítéltábla katonai tanácsa megjegyzi, hogy az elsőfokú katonai tanács maga is azt rögzítette a tényállás [7] bekezdésében, hogy a vádlott a nyitott ajtók miatt több katona előtt is jól hallható módon tette az előljárójával szemben a tekintélyesértő megjegyzését. Ehhez képest az állandó ítélkezési gyakorlat a minősített eset megvalósulásához elegendőnek tartja annak objektív lehetőségét, hogy a sértő kijelentést több katona hallhassa. Adott esetben pedig a helyszín tulajdonságai és a kialakult szokások alapján – mint például, hogy jellemzően nyitva voltak a folyosóra nyíló ajtók – a vádlott tudatának át kellett fognia, hogy a közötté és sértett között kialakult szóváltást több katona is hallhatta. Mindezekre tekintettel állapította meg a másodfokú katonai tanács, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített, és a másodfokú katonai tanács által pontosított tényállás alapján a vádlott által elkövetett cselekmény több katona előtt valósult meg, ezért az a Btk. 447. § (1) és (2) bekezdés a) pontja szerinti szolgálati tekintély megsértése büntettének minősül.

[22] Nem értett egyet a másodfokú katonai tanács azzal a védői érveléssel, hogy a cselekmény vonatkozásában a vádlott részéről fennáll a társadalomra veszélyességben való tévedés. A társadalomra való veszélyességben való tévedés megállapíthatóságának feltétele, hogy az elkövető nincs tudatában annak, hogy tette erkölcsileg elítélendő, jogszabályba ütközik, illetve, hogy más körülmények között szankciót vonna maga után. Jelen esetben azonban a vádlott hosszú éveket töltött katonai szolgálatban, parancsnokként is. Ebből következően kétséget kizáró módon tudnia kellett, hogy a jogszabályok alapján olyan kijelentés, olyan hangnemből, amit ő tett az előjárója irányába, katonai életviszonyok között nem engedhető meg. A társadalomra veszélyességben való tévedésre való hivatkozás tehát teljes mértékben megalapozatlan.

[23] A fellebbviteli bíróság – a vádlott részbeni felmentése miatt – a halmazati büntetés kiszabásáról szóló rendelkezést mellőzte.

[24] A másodfokú katonai tanács a súlyosabb minősítésre is figyelemmel – még a részfelmentés ellenére is – úgy ítélte meg, hogy a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok, mind a speciális, mind a generális prevenció elérése érdekében az egyebekben három évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény elkövetőjével szemben az elsőfokú katonai tanács által a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés szükséges. A pénzbüntetés napi tétel száma a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyával, míg egy napi tétel összege a vádlott személyi és jövedelmi viszonyaival arányban áll, annak enyhítésére ezért a másodfokú katonai tanács nem látott kellő indokot.

[25] A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – annak helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[26] Az ítéltábla katonai tanácsa ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2021. május 28.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete 2021. június 15. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2021. június 15.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

.